

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרִשְׁתִּית חֵקֶת (בְּחוֹ"ל קוֹרַח) כ"ט סיון, ה'תשפ"ג - שְׁנַת הַקֵּהל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / ראשון עם רש"י

הַיּוֹם נִלְמַד עַל חֶק מִיַּחַד, מִצֹּה שְׂאֵת הַסֶּבֶה שֶׁלָּהּ רַק ה' יוֹדֵעַ : פְּרָה אֲדוּמָה

ה' אומר למשה ואהרן ללמד לבני ישראל על המצוה החדשה הזו: מצות פרה אדומה. המצוה הזו היא חק, מצוה שאיננו יכולים להבין. את מרבית המצוות ה' מאפשר לנו להבין ולו במעט, אבל ישנם מצוות שה' רוצה שנקים רק בגלל שהוא צוה.

לאדם שננטמא למת אסור להכנס לבית המקדש. טמאת מת נובעת מנגיעה או המצאות תחת אותה קורת גג עם אדם שנפטר, או על ידי מגע בעצם או בקבר. זהו סוג הטמאה החזק ביותר. אדם שננטמא למת איננו יכול להטהר רק באמצעות הליכה למקוה כמו כל סוגי הטמאה האחרים. יש להזות עליו מאפר הפרה האדומה.

ישנם פרטים והלכות רבים הנוגעים להכנת אפר הפרה האדומה.

פרה אדומה- הכוונה לפרה שפלה בצבע אדם ושאינו בם מום ומעולם לא השתמשו בה לעבודה.

שוחטים את הפרה האדומה, וחלק מהדם מזים לנכח פני המשכן שבע פעמים. שורפים את הפרה, הכהן לוקח חתיכת עץ, סוג של צמח וצמר אדם וזורק אותם יחד עם הפרה הנשרפת. אדם טהור לוקח את אפר הפרה השרוף ומאחסן אותו בכלי.

(הפרה האדומה מטהרת את האנשים, אבל כל הכהנים שעובדים בהכנת הפרה האדומה נטמאים).

וכך משתמשים באפר הפרה האדומה:

האדם שננטמא צריך למנות שבעה ימים בהם הוא מרחק מכל דבר שיכול לגרום לטמאת מת. ביום השלישי וביום השביעי לספירתו, מזים עליו מים מערבים באפר מהפרה האדומה.

בעזרת ה' מחר נלמד איך הזו את המים עם האפר.

תהלים / יום כ"ט לחדש פרקים ק"מ-קמ"ד

בתהלים של היום ישנו פסוק: "תבון תפלתי קטרת לפניך" - תפלתי לפני ה' היא כמו קטרת. (הרמב"ם בחר לפתח בפסוק זה את ספרו על הקרבנות).

הרבי מלמד: כשם שבאשר כהן מקטיר את הקטרת, לאף אדם אסור להיות במקום, רק הכהן מקטיר הקטרת לפני ה'.

כך גם שעת התפלה היא ענין פרטי, בינינו לבין ה'.

בנוסף, המילה קטרת היא כמו המילה קשר (בארמית קטר- הצלילים ש' וט' מתחלפים ביניהם) - חבור. תפלה היא דרך מיחדת שבאמצעותה אנו יכולים להתקשר ולהתחבר אל ה'.

תניא / שער היחוד והאמונה פרק ט' (כ"ט סיון שנה פשוטה)

למדנו קודם שישנן חמש דרגות בין השכל / חכמה של האדם עד למעשה.

האדם הראשון הזקן הסביר ששכל הוא כל כך נעלה מהמעשה. אבל דרגת החכמה של ה' היא כמו הדרגה התחתונה ביותר שלו. כמו החכמה שלנו שהיא כה נעלה מהמעשה, ה' גם הוא נעלה הרבה יותר מהחכמה שלו.

אבל בעצם, האדם הראשון הזקן אומר, שאי אפשר לומר שה' הוא "גבוה יותר" מאשר החכמה. בגלל שזה כמו לומר "שאי אפשר לנגוע במה שחושבים עליו ביון שהוא גבוה יותר", זה לא הגיוני. כמוכן שאי אפשר לנגוע במחשבות שחושבים עם האצבעות. מחשבות אינן דברים שאפשר לנגוע בהם!

זה מצחיק לחשב שאפשר לומר שה' נעלה יותר מהחכמה. ה' לא רק נעלה יותר מהחכמה, אלו הם שני דברים שאין ביניהם קשר!

אם כן, מדוע כלנו מכניס את ה' חכם? ביון שחכמה באה מה'.

היום יום / כ"ט סיון

עבודת היהודי היא להתרגל להתבונן על העולם כפי שתורת החסידות מלמדת ולראות את חיות ה' בכל דבר.

כאשר עושים משהו טוב ושוב ושוב הוא הופך להיות חלק מאתנו. למשל אם מתרגלים לומר "מודה אני" מיד כאשר קמים, לא צריך אפילו לחשב על כך פעמים. האמירה הופכת להיות חלק מאתנו.

הידעתם שמחשבה מרבה על דבר יכולה לגרום למחשבות אלו להיות חלק מאתנו?

חסיד לא יכול רק להתרגל לנטילת ידים ואמירת ברכות, הוא צריך גם להתרגל לחשב כמו חסיד.

איך חושב חסיד?

אנשים אחרים מסתכלים סביבם בעולם ורואים עצים, מכונות, שלחנות, או בתים אבל חסיד צריך לראות שכל הדברים האלו נבראו על ידי ה' עכשו, וכל הדברים הם באמת החיות של ה'.

הכל בהשגחה פרטית, שה' ברא כל דבר ודבר בעולם בדיוק באופן הזה ובדיוק עכשו.

ספר המצות / מצות עשה קס"ח

בספר המצוות לומדים מצוה על חג הסוכות, - עלינו לשבת בסוכה במשך חג הסוכות. מצות עשה

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת שׁוֹפָר וְסֶפֶה וְלוּלָב פְּרָקִים ג', ד', ה'

פְּרָק ג' - בְּפָרֶק זֶה מְסִימִים לְלַמֵּד הַלְכוֹת שׁוֹפָר. לּוֹמְדִים אֵיךְ לְתַקַּע בְּשׁוֹפָר - שְׁלוֹשֶׁת סוּגֵי הַקּוֹלוֹת - תְּקִיעָה, שְׁבָרִים וּתְרוּעָה.

פְּרָק ד' - מִתְחִילִים לְלַמֵּד הַלְכוֹת סֶפֶה. לּוֹמְדִים מֵהוּ הַגָּדֵל הַמֵּינִימְלִי (הַכִּי קֶטָן) וְהַמְקַסִּימְלִי (הַכִּי גָדוֹל) שֶׁל סֶפֶה בְּשָׂרָה וּבְאֵילוֹ צוּרוֹת אֶפְשָׁר לְבָנוֹת אוֹתָהּ. הִידְעֶתֶם שֶׁסֶפֶה עֲגָלָה הִיא בְּשָׂרָה?

פְּרָק ה' - בְּפָרֶק זֶה לּוֹמְדִים אֶת הַלְכוֹת הַסֶּכֶף, הַחֶלֶק הַחֲשׁוּב בְּיִתְרָה בְּסֶכֶף. לּוֹמְדִים מֵהוּ סֶכֶף בְּשָׂרָה וּמֵה קוֹרָה אִם הִתְעַרְבַּ בּוֹ סֶכֶף לֹא בְּשָׂרָה. אַחַת הַהַלְכוֹת הִיא שֶׁיֵּשׁ לְבָנוֹת אֶת הַסֶּכֶף אוֹ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמָקוֹם שֶׁנִּבְנְהָ כְּדִי לְתַת צֶל. לָכֵן אִם רוֹאִים אֵיזָה בּוֹר וְחוֹשְׁבִים לְזַחֹל פְּנִימָה וּלְכַסּוֹת בְּסֶכֶף, זֶה אֵינְנָה סֶכֶף בְּשָׂרָה.

זְרֵכֵי הַחֲסִידוֹת / מִשֶּׁה רַבֵּנוֹ שֶׁל זְמַנֵּנוֹ

הַאֲדַמוֹ"ר הַזֶּקֶן מְלַמֵּד בְּתַנְיָא שֶׁהַרְבֵּי בְּכָל דּוֹר הוּא כְּמוֹ "מִשֶּׁה רַבֵּנוֹ" שֶׁל זְמַנֵּנוֹ.

לְפָנַי שֶׁבִנֵּי יִשְׂרָאֵל נִכְנְסוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, מִשֶּׁה רַבֵּנוֹ דָּבַר אִתָּם עַל מִתֵּן תּוֹרָה וְאָמַר "אֲנֹכִי עֹמֵד בֵּין ה' וּבֵינְכֶם".

מִשֶּׁה רַבֵּנוֹ הָיָה הָרִאשׁוֹן לְלַמֵּד אֶת עַם יִשְׂרָאֵל 613 מִצְוֹת, כְּדִי שֶׁנִּחְיָה כְּפִי שֶׁה' רוֹצֵה שֶׁנִּחְיָה. אוּלָּם בְּכָל דּוֹר, יִשְׁנָה שְׁלִיחוֹת מִיְחֻדָּת - אֵיזָה חֶלֶק מִהַתּוֹרָה צָרִיךְ שֶׁתִּהְיֶה לָנוּ תּוֹסֶפֶת חֵיוֹת בּוֹ וְהוֹרָאוֹת מִיְחֻדוֹת לְאוֹתוֹ זְמַן. זֶהוּ הַרְבֵּי שֶׁמְלַמֵּד אוֹתָנוּ מֵה' ה' רוֹצֵה מֵאֲתָנוּ בְּאוֹתוֹ זְמַן. בְּיַמֵּינוֹ אָמַר לָנוּ הַרְבֵּי שֶׁשְׁלִיחוֹת הִיא לְהַכִּין אֶת עַצְמָנוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, אוֹתוֹ נִרְאָה בְּקֶרֶב מְאֹד. יִשְׁנֵן הוֹרָאוֹת רַבּוֹת מִהַרְבֵּי בִּיצַד לְהַתְקַדֵּם לִיעַד הַזֶּה.

תּוֹכְלוּ לְחַשֵּׁב עַל כְּמָה מֵהֶם?